

φώναξα τ'ονομά σου βραχνά, κι άμέσως ένα στόμα πίσω στην άρχή της μέσης μου, είπε άδιάφορα πώς έτσι λέγανε λέει τή μάνα του. Πήγα νά πω ότι δέν ήσουν μάνα μου, ή τουλάχιστον ή μάνα μου, αλλά ό συρφετός τουμπάρησε πάλι και τ'όχασα.

Άκουσα ένα άπαίσιο τρίξιμο και γυρνώντας τά μάτια είδα τó δέρμα σου νά σχίζεται σιγά σιγά γιατί μιá άκριά του σφηνώθηκε ανάμεσα σέ μιá πλάτη και δυό άποφλοιωμένα κρανία. Δέν μπορούσα νά κάνω τίποτε. Πίστεφέ με, τó ρεϋμα τράβηξε ό,τι άπόμεινε άπ' αύτό στα χέρια μου, κι άρχισαν νά γλιστρούν σέ ώμους χωρίς μπράτσα, σέ ιδρωμένες πλάτες, σέ παγωμένα δάχτυλα. Λυπήθηκα μ' ό,τι άπόμεινε άπό μένα. Τό πού λυπήθηκα έτσι, ήταν κανόνας τού παιχνιδιού.

σέ λίγο ή παρτίδα τελειώνει. Τό δίχτυ θά σηκωθεί. Ούτε τούτη τή φορά θά βγώ χαμένος. Έσύ, είσαι χωρίς άκρα· έχεις χάσει, τó φαντάζομαι, άν κι είσαι τόσο παλιά στό παιχνίδι. Ούτε τώρα θά σου οκουπίσω τά μάτια. Μάταια προσπάθησα. Τά χέρια μου λερώθηκαν. Τά δάκρυά σου θά στεγνώσουν, σχηματίζοντας λεκέδες πάνω στα ξερά σου μήλα. Οί λεκέδες θά σθησιούν καθώς θά σου φιλήσω τó πρόσωπο. Κι έπειτα, σιωπηλοί, σκεφτικοί, θά περιμένουμε με γόνατα μαζεμένα, τήν άλλη παρτίδα. Τό πού θά περιμένουμε· είναι ή βάση τού παιχνιδιού.

